

KAPITOLA ČTVRTÁ

Mariin pohřeb se koná v pátek a nedokážu ani popsat, jak příšerný je. V kostele stojím vedle Pipy a Tillie a nějaký kněz, který Marii vůbec *neznal*, zdlouhavě vykládá o jejím životě. Na rakvi leží zářivě růžové a fialové květiny, které by se myslím Marii líbily. Nemůžu ale přestat myslet na obsah té rakve. Není to Marie. Jen pár jejich... částí.

Jestli tam vůbec jsou. Nebo si je ohledavač mrtvol nemusel nechat na pitvu nebo tak něco? Vlastně ani netuším, co přesně ohledavač mrtvol dělá, abych byla upřímná.

Tillie vedle mě tiše vzlyká. Lili Markbyová (také se slzami v očích) pronáší svůj proslov o Marii. Obejmu Tillie. Pipa stojící vedle mě z druhé strany se vůbec nehýbe, i když jí Julian svírá ruku tak pevně, až mu z toho zbělely klouby. Chytnu ji za druhou ruku. Vděčně se na mě podívá.

Dvě lavice přede mnou se Holly-Anne úplně zhroutila Finnovi na ramenou. Něco jí šeptá do ucha a utěšuje ji a jeho tmavé vlasy se mísí s jejími zrzavými. Panebože, kéž bych se taky teď mohla sesypat, ale to nejde, teď to nejde.

Ne, že bych se nesnažila. Musím teď vypadat jako naprosto chladnokrevná čúza. Všichni kolem mě vzlykají a jen já mám kamenný výraz ve tváři. Jenže když jsem tenkrát ve třídě vystrčila hlavu z okna, vyzvracela jsem, myslím, úplně všechno, co mě mohlo rozbrečet, i všechno, co jsem za poslední tři dny snědla.

Je mi... Vlastně nevím, jak mi je. Asi tomu nevěřím. Nedokážu si spojit Marii, kterou mám v paměti totálně živou, s tímhle. S nějakými orgány v bedně. Marie byla přece mnohem víc, takže tohle nemůže být pravda. Nebo tak něco. Já nevím.

Včera jsem si celý večer četla na jejím Tumbleru. Přečetla jsem všechno od úplného začátku, kdy jí bylo patnáct. Snažila jsem se najít něco úžasného, co řekla, abych to mohla použít do písničky na její počest. Jenže i když jsem pár věcí našla, nic z toho mi v hlavě nefungovalo. Jen jsem zírala a projížděla post za postem, zastavovala se u jejích selfíček. *Jak může být ta holka mrtvá?!*

Profesorka Raová nám slíbila, že kdyby se v jejím případě objevily další informace, řekne nám to. Ale Marie není případ. Marie je – byla – člověk. A nemůžou nám říct nic, co by to mohlo spravit, co by jí nějak magicky vrátilo život. Je jedno, jestli to byl krokodýl, sériový vrah, zombie nebo co já vím, co ji dostalo.

Pořád bude mrtvá.

Po pohřbu bychom se teoreticky měli vrátit zpět do školy, ale nikdo tam nejde. Pipa s Julianem někam zmizí. A stejně tak pár dalších lidí. Tak bych chtěla zmizet, jít domů, zhroutit se do postele a zírat chvíli do stropu, ale Tillie chce s někým být a já ji nemůžu nechat samotnou. Nakonec skončíme v Šafránu. Je to zrovna v tu divnou dobu po obědě a myslím, že normálně ani nemívají otevřeno, ale Finn si promluví se svým šéfem a můžeme si k sobě dát pár stolů.

Upřímně řečeno jsme hodně divná skupina lidí. Je to společenský průřez celým naším ročníkem. Ale myslím, že dneska je všem politika dost ukradená.

Nikdo neví, co říct. Všichni tam prostě jen tak sedíme. Myslím, že si v jednu chvíli objednáme něco k pití, ale nejsem si toho vědoma až do chvíle, kdy se přede mnou objeví kafe. A nejspíš ho i vypiju, protože po chvíli se podívám na hrnek a je prázdný. Ale po pravdě, i kdyby mi ho sebrala a vypila Tillie, vůbec bych si toho nevšimla.